

V dnešním příběhu slyšíme o rozchodu. Cesty Pána Ježíše a cesty učedníků se rozdělily. **Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy.** (22) Také dnešní svátek Kristova nanebevstoupení je svátkem rozchodu. Svátek Ježíšova odchodu k Otci v nebesích. A je to svátek svým způsobem rozpačitý. Snad každý z nás cítíme rozpaky a připadáme si nemístně při loučení, když je na odchodu někdo,

s kým je nám dobře a koho máme rádi. Koho jsme si dosud neužili. Chtěli bychom být spolu déle, více, ještě tolik si toho lze povědět...

První učedníci se neloučili s Ježíšem jenom jednou po jeho zmrtvýchvstání. Už během tříleté činnosti v Galileji bylo vícero odchodů a návratů. Učedníci byli už tehdy rozesíláni vyhlášovat, že Pán Bůh má lidi rád a že jim pomáhá. Tak i zde se je-jich cesty rozdvíhají. Pán Ježíš posílá své učedníky pryč. Posílá je lodí napřed, po-něvadž má ještě práci. **Jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy.**

Ty zástupy nebyly ledajaké. Před chvílí zažili lidé velikánský div. Po celý den naslouchali Ježíšovu vyprávění a když nastal večer a dostavil se hlad, byli nečekaně pohoštěni. Ježíš sám jim nabídl v hojnosti chleba a ryby. To se nestává každý den, aby bylo o unavené poutníky tak štědře postaráno! Učedníci byli přítom – osobně roznášeli jídlo – ale nebyli tam až do konce. Pán tomu nechtěl. Poslal je pryč, **než propustí zástupy.**

A já se ptám – proč učedníci nemohli být se svým mistrem? Proč se jejich cesty musely rozdělit? Proč Kristus strávil ten čas raději se směsicí neznámých lidí nežli se svými věrnými. Možná i nad tím přemýšleli apoštolové cestou lodí na druhý břeh. Také by mne zajímalo, jak vlastně vypadalo ono Ježíšem prováděné propouštění zástupů. Co jim řekl na rozloučenou? Požehnal jim? Pozval je na příští setkání? Nabalil jim na cestu další chleba?

A hlavně, proč u toho nepotřeboval učedníky? Snad měli učedníci zakusit, že Ježíš nepatří jenom jim. Že oni, vyvolená apoštolská dvanáctka, nemají na Ježíše patent. On je zde i pro druhé lidi. I s nimi má svůj vztah, do kterého my nevidíme. Učedníci prostě nemohou být na

každém místě, kde se Kristus setkává s lidmi. Proto ten rozchod.

Vztáhněme toto ponaučení i na dnešní svátek. Cesta Ježíše Krista a cesta jeho učedníků se rozdělily. Oni tenkrát a my dnes máme společné přání. Přejeme si, aby Pán Ježíš by s námi více. Aby byl viditelnější. Aby byl slyšitelnější, hmatatelnější, dostupnější. Místo toho vyznáváme, že vystoupil do nebe a sedí po pravici Otcově. Kristus zkrátka není jenom pro nás. Je i pro druhé lidi. My si na něho nemůžeme dělat patent. Kristus je i v těch společenstvích, která pořádně ani neznáme. Ale je tam s nimi a má s nimi vztah. Častokrát se stane, že křesťané z jedné církve kroutí hlavou či rovnou ohrnují nos nad křesťany z druhé církve. Že prý jsou málo zbožní, že prý se špatně modlí, že prý málo čtou bibli, že prý jsou málo moderní. A tak dále, a tak dál. Znovu přečtu úvodní verš. **Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy.**

Každý máme svou cestu. Každou skupinu svých vyznavačů posílá Ježíš na jinou cestu. S různými skupinami je Pán různým způsobem. Je hloupé až sektářské, když si Ježíše některá církev pro sebe nárokuje přednostně. Kristus vystoupil na nebe. Je nade všemi a má ke všem stejně daleko či blízko.

Čtěme dále: **Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.** (23) Ježíš nás učí zvláštní rovnováze. Nestačí se pohybovat mezi lidmi a být na ně laskavý, je nutné zároveň vstupovat do blízkosti Boží. Ježíš se modlil. Modlil se často a intenzivně. (Viz nedělní kázání.) Ne, aby změnil Boha, nýbrž aby Bohu porozuměl a aby následně měnil sám sebe a okolní svět. Proto vyznáváme, že Kristus vstoupil na nebesa. Tím nemyslíme jakousi periferii vesmíru. Naopak. Myslíme samotný střed kosmu. Jádru vesmíru, jeho srdce, kde tepe život a odkud se rozlévá životodárná síla. Pán Ježíš vystoupil k Otci. Slovy apoštolského vyznání víry:

Sedí na pravici Boha Otce všemohoucího.

Je v důvěrné blízkosti Stvořitelově. A protože se nachází u pramene života, může rozdávat vydatně všem. Nemusí jedny křesťany upřednostňovat před druhými křesťany. Ba dokonce nemusí ve své lásce upřednostňovat věřící před nevěřícími. Ježíš čerpá z Boha bez překážek, proto má dostatek na rozdávání pro všechny.

A co zatím dělali učedníci? A co děláme my, zatímco je Pán pryč? **Lod' byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní.**

(24)

Naše situace ve světě není nijak růžová. Nikdy nebyla, ani nikdy nebude. Moře tehdy bylo

vysloveně nepřátelským živlem. Ostatně ani dnes je nelze beze zbytku opanovat. Pobyt na moři je obrazem pobytu ve světě, Nikdy s ním nebudeme zcela zadobře. Jenom někdy s povede lépe a jindy hůře. Ale stále se snadno můžeme ocitnout na dně. Neklidné vlny podlamují kolena. Pevná zem je daleko. Do tváře vane jedno protivenství za druhým. Ačkoli vím, že Ježíš se za nás přimlouvá u Otce, přesto je naše situace nejistá. Co s námi bude, když On s námi není?

K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. (25n) Prožíváme si své vlastní bouře. Zápasíme, jak umíme, s bolestí a nemocemi, s neshodami v rodině, s potížemi v práci. Řešíme vztahy k druhým lidem, vztahy, které jsou jak na vlnách, chvíli nahoře a chvíli dole. Máme strach, jak to dopadne s námi a s našimi blízkými, když okolnosti neposkytují dostatečné bezpečí. A pak se často stane něco nepochopitelného. K učedníkům přišel po vodní hladině Ježíš. Krácel po vodě. Neptejte se mne, jak je to možné, já nevím. Osvícený vykladač řekne, že tam byla mělčina anebo si vymyslí nějaký jiný trik. Jenže tenhle příběh nevypráví o přírodních zákonech a o jejich hranicích. Tenhle příběh vypráví o důvěře k Bohu. A právě Ježíš přichází, aby ve vyplašených mořeplavcích důvěru probudil. Sám je jí plný, vždyť pořádný kus noci strávil sám v modlitbách a během nich do sebe nasál veliké množství důvěry neboli víry, jak chcete. Učedníci vidí něco, co nečekali. Ježíš je opět s nimi. Kde se vzal, tu se vzal. Opět mají důvod najít odvahu. Jeho příchod je nečekaný. Asi jako v našich životech. Kolikrát se tolik staráme a strachujeme, strachujeme a staráme, jak dopadne tamto, jak dopadne tam ono, až ani nedokážeme poznat, že je nám Kristus nablízku. To se raději

bojíme ještě dál a víc. Považujeme jej za přelud, za nesmysl. Přece není možné, aby mi Bůh v téhle situaci pomohl. A vida – ač se to nezdá, ono to možné je.

Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim. „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“
(27)

Pán Bůh dobře ví o našich straších a obavách. Ví o nich dokonce lépe, nežli my sami. Neboť strach je o to zákeřnější, oč méně si jej uvědomíme. Pán Bůh dobře ví o našich straších a obavách a proto se v Bibli hodněkrát opakuje větička:

Neboj se! Nebojte se!

Kdo důvěruje, ten se přestává bát. Důvěřuji, že mám při sobě mocného pomocníka (bojovníka toho, jenž je mocen všeho), s nímž přečkám všechny potíže a návaly nepřátelství. Také my, když poznáme, že Pán je nám nablízku, se přestáváme bát. Vždyť kdo nám uškodí, stojí li při nás ten, který zvítězil i nad smrtí? Učedníci vidí Krista a získávají klid. Moře se utiňuje. A zde by mohl příběh skončit. Však také u evangelisty Marka a Jana takto končí. Jenže tady jsme u Matouše a tady s pokračuje dál.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 03 Červen 2009 10:10 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:08

Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ (28)

Víra, důvěra je nesmírně odvážná. Pustí se i do velice nerozumných věcí. Petr je stržen Ježíšovým příkladem a vidí, že je možné, co dosud za možné nepokládal.

Ať přijdu po tobě po vodách.

Ta důvěra, kterou vzbuzuje Ježíš, je vskutku zázračná. Odhazuje zábrany. To co člověka poutalo, rázem opadává.

Ježíš mu řekl „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.

(29)

Opět to není příběh o překračování přírodních zákonů, je to příběh o překračování strachu, je to příběh o důvěře. Petrova důvěra k Ježíšovi je veliká. Cele se na něho spolehl. A jde po vodě.

Nesmysl, řekne fyzik. Nádhera, řekne člověk, který zná Boží pomoc. I tam, kde narážím na své meze, i tam, kde se zdá, že není cesty dál, i tam mohu díky Bohu pokračovat v životu. On je se mnou a vybízí mne, abych se nebál. Pak můžu udělat i to, čeho bych se nikdy neodvážil.

Jenže: **Když ale Petr viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl.**

„Pane, zachraň mne!“

(30) Víra je věc vratká a vrtkává. Když si Petr uvědomil

nápory větru, začal více důvěřovat větrné síle, nežli síle Ježíšově. Zalekl se, že živelná síla přemůže Boží sílu. Ztratil v důvěru v Pána a je tam, kde byl. Zase se bojí. Zase si myslí, že půjde ke dnu, že Ježíšova pomoc mu na jeho životní trable nestačí. Volá o pomoc.

Kristus se zná k těm, kdo pochybují, kdo ztrácejí víru a znovu a znovu upadají do vln, nad nimiž už kdysi zvítězili.

Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“

(31) Nevadí, že Petr

udělal chybu. Takových chyb za život naděláme a přesto k nám Pán nepřestane natahovat svou ruku k záchraně. Petrova víra se smrškla. Je nazván malověrným. A to jsme my. Na otázku, proč pochyboval, nedokázal Odpovědět. Ani my to nedokážeme.

□□□□□□□□□□**Když nastoupili na loď, vítr se utišil.** (32) Díky Bohu všechny bouře jednou ustanou. A naše pochybnosti nám konečně nebudou na obtíž. Budeme se radovat z víry. Budeme – jako Petr v onen okamžik vykročení – cele důvěřovat v Boží pomoc. Vzkříšený Kristus v den svého nanebevstoupení řekl: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.

A jak vidíme i moc na moři. Kristova moc je důvodem pro důvěru, pro odvahu věřit ve všední dni. Amen.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 03 Červen 2009 10:10 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:08

Žalm 99 352; 200; 622 SKutky 1,6-11

Kázání na svátek Kristova nanebevstoupení , ve čtvrtek 21. května 2009.